

Publicerad 2011-01-01 23:28 av Åfgar Johans Ån

Vid Horisontens Slut (Tomhetens Sjöar)

Han vandrar ut, ut i hundratals slutna rum. Alla dörrar gapar öppna och andas genom korsdragen trots att dom alltid varit låsta, förseglade. Exotismen skär igenom muren, tynger själens himlavalv. Du tvingas blicka in, du tvingas blicka längre. Du ser, erinrar drömmen. Den blå vinden smeker din amnesi, massan blev oändlig. Men vem är gestalten, vem är skulptör? Vem har skapat en dröm och vem drömmer i tomhetens utsträckta sjöar? Har skapelsen till sist blivit del av dig, av mig, skaparen? Eller är vi väsen som skapats av våra drömmar för att drömma om liv, fiktiv existens? Tid blev materia som sedan blev tid. Vid horisontens slut ska vi mötas, kännas vid.

Åfgar -10

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Åfgar Johans Ån med Poeter.se id #35053 innehar upphovsrätten